

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 15.

ÄTvrtek, 30 Äervenec 2020

RÄino se nÄim nechtÄ›lo moc vstÄ›vat, ale nakonec jsme to zvlÄ›dli uÄ¾ kolem desÄ›tÄ› rÄino. Dohodli jsme se, Ä¾e aÄ¾ do dovolenÄ› nebudeme nic Ä™eÄ›it, tÄ™eba Ä›as ukÄ›Ä¾e! SeÄ›li jsme dolÄ› do restaurace a jeÄ›tÄ› stihli bufet, coÄ¾ znam obÄ›d uÄ¾ rozhodnÄ› dneska nemusÄ›me; a koupili jsme v obchodÄ› vedle hotelu dalÄ›Ä›ch pÄ›r Ä›okolÄ›d a Ä¾vÄ½kaÄ›ek, tÄ›ch, kterÄ› jsme rozdali dÄ›tem v tÄ› malÄ› horskÄ› vesniÄ›ce, kde Alain proÄ›il svoji prvnÄ› noc "pod Ä›irÄ›kem", abycho nÄ›jakou zÄ›sobu.

Jednak pro sebe, jednak eventuÄ›lnÄ› pro dalÄ›Ä› caparty po cestÄ›... KdyÄ¾ jsme se odhlaÄ›ovali z hotelu, recepÄ›nÄ› nÄ›im vyprÄ›vÄ›l o vodopÄ›dech nedaleko odsud, na zaÄ›Ä›tku Sahary. MajÄ›tam prÄ½ bÄ½t kromÄ› kaÄ›onu i vodopÄ›dy. Podle toho, jak nÄ›im to lÄ›Ä›il, se muselo jednat o nÄ›co velice podobnÄ›ho NiagaÄ™e, jenÄ¾e hodnÄ› divoÄ›ejÄ›Ä› a mohutnÄ›jÄ›Ä›. MÄ›lo to bÄ½t nÄ›kolik kilometrÄ› od osady Chebika, tak Alain ji pracnÄ› na mapÄ› vyhledal. On Ä™Ä›dil, jÄ› navigovala. NaÄ›tÄ›stÄ› nebylo moc kde zabloudit. Narazili jsme na prvnÄ› oÄ›zu, u kterÄ› byl nÄ›dhernÄ½ kaÄ›on. Neodolali jsme a Ä›li jsme se podÄ›vat kolem.

Objevíli jsme starÄ› berberskÄ› mÄ›sto, neskuteÄ›nÄ› jako sen. ProÄ› bylo tohle mÄ›steÄ›ko opuÄ›tÄ›no? PozdÄ›ji jsme se na to ptali domorodcÄ›, ale nikdo uÄ¾ nevÄ›dÄ›l, jenom Ä™Ä›kali, Ä¾e to uÄ¾ je dÄ›vnoÄ›! JeÄ›tÄ› tam stÄ›lo pÄ›r opuÄ›tÄ›nÄ½ch domkÄ›, ale jinak tam patrnÄ› Ä¾ili jen duchovÄ›. VeÄ›li jsme do jednoho z nich, mÄ›l jeÄ›tÄ› dokonce dveÄ™e, kterÄ› zaskÄ™paly v protestu, kdyÄ¾ jsme je otevÄ™eli. Duchy asi skÄ™pot vyplaÄ›il, protoÄ¾e uvnitÄ™ jsme uÄ¾ Ä¾Ä›dnÄ› nenaÄ›li. Domek byl naprosto prÄ›zdnÄ½, nebylo v nÄ›m vÄ›bec nic, jen spousta pÄ›sku.

Vedle domku rostly datlovnÄ›ky... nikdy jsem nemÄ›la rÄ›da datle, co se v Ä›esku prodÄ›vajÄ› ve slisovanÄ½ch balÄ›Ä›kÄ›ch pÄ™ed VÄ›nocemi, ale ta vÄ›nÄ› i chuÄ› zdejÄ›Ä›ch datlÄ› mnÄ› omÄ›mila. PÄ™ipadali jsme si jako Adam a Eva v zapovÄ›zenÄ› zahradÄ› ä›" naprosto osamoceniÄ›! Ä¾ije vÄ›bec jeÄ›tÄ› nÄ›kdo na celÄ›m svÄ›tÄ›, nebo jsme uÄ¾ zÄ›stali jenom my dva? A kde je ten archandÄ›l Gabriel s plamennÄ½m meÄ›em, aby nÄ›s vyhnal z tohoto rÄ›je?

SedÄ›li jsme pod palmou, krmili jsme se navzÄ›jem datlema a nepÄ™iÄ›el Ä¾Ä›dnej andÄ›l a dokonce ani Ä¾Ä›dnej z duchÄ› tohoto Ä›dolÄ›. Jenom jsme pÄ™emÄ½Ä›leli, jestli v rÄ›ji bylo taky takovÄ› horko... A to nÄ›s nakonec donutilo se zvednout z tohoto zaÄ›arovanÄ›ho mÄ›sta a dostat se zpÄ›tky k naÄ›emu naÄ›tÄ›stÄ› klimatizovanÄ›mu autÄ›Ä›ku.

Chebika byla malÄ› vesniÄ›ka s palmovÄ½mi stromy. ZajÄ›mavÄ› byla opravdu jenom tÄ›mi vodopÄ›dy, tedy jÄ› bych je nazvala mini-vodopÄ›dy, s Niagarou to rozhodnÄ› nemÄ›lo nic do spoÄ›nÄ›ho. PÄ™iÄ›lo k nÄ›im nÄ›kolik mladÄ½ch mÄ›stnÄ›ch BerberÄ› a ptali se nÄ›s, co si o nich myslÄ›me... Byli tak nadÄ›jenÄ› a hrdÄ›, Ä¾e se majÄ› Ä›Ä›m pochlubit, Ä¾e jsme nemÄ›li to srdce kazit jim radost a Alan mÄ›l spoustu slov obdivu a jÄ› pÄ™izvukovala.

A nakonec proÄ› by ne, ono opravdu tady na kraji Sahary to neuvÄ›Ä™itelnÄ› bylo.

PochopitelnÄ› se nÄ›im

snažili prodávat datle (dagla) a zdejší polodrahokamy, a Alain mi jeden koupil, jen tak ať bych měla na památku.

Jeli jsme se podávat

dál po tiché krajině, div, a po obou stranách silnice jsme viděli sláně jezera. Byla to v podstatě dost nezajímavá krajina s vyschlými doty. Dott je jezero, které má malinko bahnitě zelené vody. Sál usuženě sluncem působí dojem normálně rovně silnice a když slunce na ni zářím - a je horko, objevují se faty morgány...

"Podvej Elaine,

podvej se tihle! vidíš to auto, co tam jede?" Ala-in se podval, ale auto neviděl, ale za chvíli uviděl zase on fontánku s vodou, kterou jsem neviděl... Páťipadlo mi, že jsme se oba zbláznili, ale já opravdu to auto viděl... neže se mi vytratilo v horkém vzduchu...

"Alaine!",

najednou jsem vykřikla, "jedeš do jezera!"

Bylo to opravdu v

nejvyšší - aas a tentokrát to nebyla fata morgána. Ještě pář metrů a byli bychom zapadli. Docela jsme se vylekali, protože tady fakt nebylo vidět kam jet, vřídě jenom zaschlá sál; kdyby byla zima, tak bych se podivila, že na Sahaře mají sněh, páťesně tak to kolem vřídě vypadalo.

Nejhezčí - bylo jezero

Sallow, ale ne pro krásku soli (i když ta sál je jednou z významných industrií Tunisu), ale viděli jsme tam rážově plameňky.

A pak jsme narazili

na osadu Zarzis, kde byl jeden resort, který nám sliboval bazén a saunu a disko. My jsme neodolali a rozhodli se, že zstaneme páťes noc. Vypadalo to opravdu ážasně, uměle jeskyně, postavené v prehistorické architektuře, která přibližně kdysi obživali pávodní majitelé.

Nádherné tradiční berberské vzory, opřta jasné modré barva kombinovaná s bílou - vzdušné velké pokoje s postelí obrovskou jako letiště, neodmyslitelná terasa, ze které se dalo po několika schůdkách sejít do zahrady.

Byla ážasně hlavní v

noci, jsou z nás vidět vodopády a bazén, který nás lákal nejvíce a taky jsme si hned šli v něm zaplavat. Seznámili jsme se tam s několika mladými muži, byli na dovolené s cestovní kancelářím, a ti tady tak zrovna trávili odpočinkové den. Ti už měli Douz a Saharu za sebou a záskali jsme od nich pář velice potěbných informací.

Jelikož páťmo u

bazénu byla taky restaurace, navečermeli jsme se vříděni páťmo tam, ještě si šli chvíli zaplavat a domluvili se na disco večer. Sami, už jenom s Alainem, jsme se šli projít do zahrady. Příkladně jsme, co budeme dělat v Douz, kam dojedeme zátra. Pak jsme se vrátili do pokoje, jenže miláček objevil televizi, hned ji pustil a našel stá - bylo na světě - ať hrál se zrovna fotbal, a to ať hraje kdokoliv, Alain je neodtržitelný.

Já jsem se chvíli

zlobila, ale pak jsem to vzdala a šla zařukat na pokoj těch německých kluků, jestli půjdou na disko... Alain na chvíli vzhledl od televize, jenom aby mi řekl, že půjde hned, jakmile to skončí. Docela mne to mrzelo, doufala jsem, že půjde se mnou, nikdy jsme na disku spolu nebyli. Za chvíli se objevili Hans a Gunter a šli jsme přes obrovské dvůr, plný jasmínu a magnólií, po ztemnělé cestě, až k místnosti diska. Bylo to disko, kde opravdu nebylo slyšet jedině slovo, hudba duněla až k bolesti hlavy, stávková barvy pělily do očí... najednou jsem zalitovala, že jsem sem vůbec šla.

Navíc tam nebyla ani jediná žena, jenom samá mužská, a ti tančili mezi sebou... ne, nebyl to homosexuální klub, ale Arabky na disko pochopitelně nechodí, a bylo tu jen málo a jen určitě typ dobrodružných Evropanek, které by obětovaly dovolenou a peněze za cestu na Saharu a ty tu zrovna nebyly. Bylo to opravdu nepříjemné, jak se na mne v jejich dýchání, zvláště upřeně se na mne dýchající vysoký a statný Arab s knírkem a mne to znervóznilo.

Šla jsem nakolikrát tančit s Gunterem i s Hansem (s oběma dohromady), a Alain pořád nikde. Obětovala jsem se, že po fotbale usnul. V poslední době jsem byla zvyklá mít ho pořád vedle sebe a tak mi opravdu chyběl. S Gunterem a Hansem jsem se domlouvala teď pro změnu německy, když tam Alain nebyl, jinak jsme zůstávali u angličtiny, která rozuměl i on.

Asi po hodině jsem na ně zařvala, že se půjdou podívat po Alanovi a jinak neřeknu, že tam nedalo.. Hans zakroutil hlavou, že rozumí, a já jsem vyklouzla ven s jistotou, že se tam už nevrátím. Šla jsem pomalu po těch kytičkovitých cestě, když jsem za sebou najednou uslyšela rychlé kroky. Otočila jsem se, protože jsem myslela, že za mnou jde Hans a strnula. Těsně za mnou stál ten Arab, který mne sledoval celou dobu v disku.

Právě tehdy si mne... a sevřel mne kolem pasu! Alena, Yukon